

فرزندم با دیگران فرق دارد

سردبیر

از دوران خردسالی، نگرانی‌ها نیز در مورد درمان و برخورد با آن‌ها افزایش یافته است. به‌طور معمول این بیماری در سنین قبل از دو و دو سال و نیم سالگی آشکار می‌شود. ویژگی‌هایی که بیشتر در کودکان اتیستیک یا در خود فرورفته و یا در خودمانده دیده می‌شود در چند مقوله بیشتر نمایان هستند. چون خود این کودکان نیز تفاوت‌هایی را با یکدیگر دارند. میزان رشد، پاسخ به تحریکات حسی، توانایی گفتاری زبانی و شناختی و از همه مهمتر توانایی برقراری ارتباط با افراد، وقایع، اشیا و

خواهشمندم بگویید که چه انتظاری باید از مریدان در مورد این کودکان و در مهدهای کودک داشت؟

پاسخ: سلام می‌کنم خدمت مادر عزیز پسرچه زیبایمان. مطمئن هستیم که درباره علل و روش‌های ارتباط با کودکان اتیستیک اطلاعاتی را کسب کرده‌اید. در سال‌های اخیر با توجه به افزایش میزان تشخیص و شناخت این دسته از کودکان و به‌ویژه

سؤال: مادری هستم ۳۷ ساله که صاحب فرزند پسر شده‌ام که بسیار زیبا است و هیچ مشکل آشکاری از نظر فیزیکی ندارد ولی الان که سه سالش شده است، متوجه شده‌ام که واقعاً با دیگر کودکان فرق دارد. پزشکان گفته‌اند بیماری اتیسم دارد. الان که به مهدکودک می‌رود مشکلاتی را گزارش می‌دهند. البته اطلاعاتی در مورد این بیماری دارم ولی

میزان رشد، پاسخ به تحریکات حسی، توانایی گفتاری زبانی و شناختی و از همه مهمتر توانایی برقراری ارتباط با افراد، وقایع، اشیا و رویدادها در کودکان اُتیستیک قابل بررسی است و از مشخصه‌های تشخیصی آن‌ها محسوب می‌شود

رویدادها در این کودکان قابل بررسی است و از مشخصه‌های تشخیصی آن‌ها محسوب می‌شوند. اگرچه پژوهشگران معتقدند که این اختلال علل ارگانیک دارد ولی ناتوانی در برقراری ارتباط اجتماعی و عاطفی با دیگران از ویژگی‌های اصلی اختلال کودکان در خود مانده می‌باشد. این نشانه‌ها به شکل فقدان رابطه متقابل عاطفی، فقدان گفتار، به‌جز صداهای ساده یا **پژواک‌گویی** (به‌صورت تکرار گفته‌ها به جای پاسخ به آنچه گفته می‌شود) و حرکات کلیشه‌ای و تکراری مانند تکان دادن دست‌ها و تکان دادن بدن و بالاخره محدودیت در مهارت‌های خودیاری و انجام کارهای شخصی نمایان‌ترند.

اما نکته مهم که شما مادر عزیز خواهان اطلاع از آن می‌باشید نقش بزرگ‌ترها و به‌ویژه مربیان عزیز در مهدهای کودک است. باید بگویم که البته اگر این دسته از کودکان نتوانند خود را با محیط پیش از دبستان تطبیق دهند و از آنجا که تخصص‌های لازم برای ارتباط با این کودکان در این مراکز معمولاً موجود نیست، حتماً باید به مراکز خاص بروند تا تحت نظر کارشناسان زبده و مراکز کودکان استثنایی تحت حمایت، آموزش و مراقبت قرار گیرند. مهم این است که ما هرگز نباید نقش حمایتی، هدایتی خود را

فراموش کنیم و اما این کودکان در محیط‌هایی که امنیت و آرامش حکم‌فرماست بهترین کارکرد را دارند. والدین به‌عنوان بهترین منبع جهت درک آن‌ها و چگونگی به‌وجود آوردن یک محیط قابل پیش‌بینی به‌شمار می‌روند، ارتباط منظم و همیشگی مربیان با والدین، به آن‌ها در درک علایق، ترس‌ها، ناراحتی‌ها و پاسخ‌های آن‌ها به محرکات محیطی کمک شایان توجهی می‌کند. از آنجا که این کودکان به آسانی وحشت‌زده می‌شوند ممکن است تغییر در محیط، فعالیت‌ها و آنچه می‌گذرد باعث ناراحتی‌شان شود و در برابر دیگران مقاومت داشته باشند. بنابراین، باید با حوصله از آنچه قرار است اتفاق بیفتد آن‌ها را به موقع مطلع نمایند. برای مثال، قبل از لمس کردن کودک و گرفتن دست‌هایش باید مربی به او بگوید که می‌خواهم لباس‌ها را بپوشانم و یا قبل از تغییر در هر فعالیت به او بگویم که مثلاً حالا می‌خواهیم اسباب‌بازی‌ها را کنار بگذاریم و خوراکی بخوریم.

به این ترتیب، از قبل کودک را برای رخدادهای جدید و تغییرات محیطی آماده می‌کنیم. آموزش مهارت‌های ارتباطی و اجتماعی مانند راه‌های درست پاسخ دادن به دیگران و ابراز نیازهایشان از جمله فعالیت‌های دادن‌هایی است که مربیان

باید از آن‌ها اطلاع داشته باشند. مربیان باید سعی کنند نشانه‌ها و علائم راهنمایی را برای ارتباط با این کودکان مورد استفاده قرار دهند. مثل دست کشیدن به‌صورت خود برای تشویق به نگاه کردن و یا اشاره به شکم برای انتقال پیام غذا خوردن و مانند این‌ها. البته شما مادر عزیز باید بدانید که در مراکز استثنایی مربیان و متخصصان اطلاعات و آموزش‌های خاص این کودکان را دارند و نباید از مربی معمولی مراکز پیش‌دبستان انتظار داشته باشید که تمام توجه خود را معطوف کودک شما بکند و حتماً باید از دیگر کارشناسان مانند گفتار درمان و مشاور نیز کمک بگیرید. برای شما آرزوی تندرستی و تاب‌آوری خوبی را آرزو می‌کنم و برای کودک زیبای‌تان نیز ارتباط بهتر اجتماعی و سلامتی آرزو مندَم.